

законодавство окремих країн-членів ООН містить низку положень щодо налагодження публічно-приватного партнерства у сфері цивільного захисту, а саме: використання механізму публічно-приватного партнерства при забезпеченні стійкості критичної інфраструктури (у першу чергу йдеться про розробку каталогу вимог до систем забезпечення технологічної безпеки, координацію дій із захисту критичної інфраструктури/запобігання відмов складних технічних систем, обмін інформацією про фізичні та кіберзагрози, спільну розробку планів реагування на надзвичайні ситуації тощо); можливості залучення ресурсів приватних компаній при реагуванні і мінімізації наслідків стихійних лих; співробітництва органів правопорядку, органів управління і сил цивільного захисту та приватних структур при забезпеченні публічної безпеки у місцях масового скупчення людей; стимулювання приватного інвестора до участі у модернізації основних фондів систем життєзабезпечення; створення і експлуатаційно-технічне обслуговування централізованих, локальних та об'єктових систем оповіщення і зв'язку про надзвичайні ситуації тощо. Особлива увага приділяється налагодженню взаємодії суб'єктів боротьби з тероризмом з органами управління та силами цивільного захисту з метою забезпечення безпеки об'єктів можливих терористичних атак.

Резюмуючи, зазначимо, що публічно-приватне партнерство є ефективною інституційною формою проактивного демократичного врядування, орієнтованого на задоволення потреб громадян і забезпечення нормальної життєдіяльності територіальних громад. В умовах стрімкого зростання загроз (небезпек) для охоронюваного державою блага особливого значення набуває налагодження публічно-приватного партнерства у сфері публічної безпеки, що сприяє зосередженню профільних органів публічної адміністрації на стратегічних напрямках діяльності і забезпечує мобілізацію ресурсів приватного сектору. На нашу думку, перспектива поширення публічно-приватного партнерства у сфері публічної безпеки полягає у приватизації окремих завдань держави щодо профілактики правопорушень і соціальних патологій та цивільного захисту населення і територій від надзвичайних ситуацій.

АДАПТАЦИЯ ЗАКОНОДАТЕЛЬСТВА УКРАИНЫ К ЗАКОНОДАТЕЛЬСТВУ ЕС В СФЕРЕ СТРОИТЕЛЬСТВА И КОММУНАЛЬНОГО ХОЗЯЙСТВА

В. Я. ЖИЛЯКОВ, доц. кафедры строительных конструкций

*Харьковский национальный университет городского хозяйства
имени А. Н. Бекетова, г. Харьков*

Неотъемлемой частью ЖКХ является строительная отрасль, без развития которой само существование жилищно-коммунального хозяйства немыслимо.

Эффективное развитие народного хозяйства подразумевает постоянное совершенствование нормативной базы и стандартов каждой из его отраслей.

Вызвано это, в первую очередь тем, что использование унифицированных стандартов, с одной стороны, повышает требования к качеству выпускаемой продукции, а, с другой стороны, значительно сокращает сроки от задумки (проектирования) до производства и внедрения разработок в экономику стран.

Унификация стандартов существовала внутри отдельных стран, а также вводились ведомственные стандарты между предприятиями стран, где изготавливались комплектующие окончательной продукции.

Остановимся на сертификации строительной продукции.

Так, в бывшем СССР существовали как стандарты на выполнение строительных проектов – СПДС (система проектной документации в строительстве), ЕСКД (единая система конструкторской документации), СНиП (строительные нормы и правила), так и стандарты на строительные материалы и изделия – ГОСТ (государственный стандарт), ОСТ (отраслевой стандарт). К 1975 году в СССР действовало около 20 тысяч стандартов.

С 1974 г. в течение двух десятилетий согласовывались и взаимовыгодно использовались рекомендации и разработки в области стандартизации технического проектирования для стран-участниц СЭВ. Кроме этого, развивалось типовое проектирование объектов строительства и компьютеризация расчетов и проектирования в строительстве. Развитие компьютеризации способствовало появлению в 1980-е годы автоматизированной системы проектирования объектов строительства (АСПОС), которая затем трансформировалась в систему автоматизированного проектирования объектов строительства (САПРОС).

После распада СССР в его бывших республиках начали формироваться национальные стандарты. Например, в Украине, наряду с использованием некоторых СНиП и ГОСТ, разработаны национальные нормы проектирования – ДБН (державні будівельні норми), ДСТУ (державні стандарти України) и другие нормативы.

Евроинтеграция Украины предусматривает, кроме всего прочего, переход на европейские стандарты в строительстве.

Система унифицированных стандартов строительства (Еврокоды) в Евросоюзе успешно используются более 10 лет.

Некоторые страны бывшего СССР уже внедрили у себя европейскую систему проектирования строительных объектов.

К таким странам относятся Беларусь, Литва, Латвия, Эстония и Казахстан. На сегодняшний день одним из приоритетных направлений «Украина – ЕС» в рамках Европейской политики добрососедства от 21.02.2005 г. есть постепенное приближение украинского законодательства, норм и стандартов к соответствующим документам ЕС в рамках подготовки к активному участию во Внутреннем рынке. Основы адаптации законодательства Украины к законодательству ЕС определено Законом Украины «Об общегосударственной программе адаптации законодательства Украины к законодательству Европейского Союза» от 18.03.2004 г.

Система Еврокодов состоит из десяти Еврокодов, которые охватывают все основные строительные материалы (бетон, сталь, дерево, камень/кирпич и алюминий), все основные аспекты проектирования зданий и сооружений (основы

проектирования конструкций, нагрузки, пожарная безопасность, геотехническое проектирования, сейсмостойкость и т.д.), а также широкий спектр типов конструкций и изделий (здания, мосты, башни и мачты, силосы и т.д.).

Введение в действие Еврокодов в Украине предоставит возможность альтернативного выбора в применении проектировщиками строительных норм, разработанных на основе национальных технологических традиций, и национальных стандартов, гармонизированных с Еврокодами. Сегодня проектировщик практически имеет возможность на основании введенного механизма, осуществлять проектирование зданий и сооружений I–IV категорий сложности с применением Еврокодов. Вместе с тем, еще много нужно сделать по разработке стандартов, поддерживающих Еврокоды, оснащению предприятий и испытательных лабораторий необходимым оборудованием и приборами, разработке пособий для проектирования по Еврокодам, разработке учебных программ для повышения квалификации проектировщиков и проведению обучения специалистов.

На кафедре строительных конструкций ХНУГХ им. А. Н. Бекетова начато обучение студентов по европейским нормам. На сегодня обучение проводится по Еврокоду 2 – «Проектирование железобетонных конструкций». Намечен переход на обучение по Еврокодам 3 – «Проектирование стальных конструкций» и Еврокоду 5 – «Проектирование деревянных конструкций».

Знание специалистами-строителями Европейских норм, безусловно, повысит востребованность таких специалистов как в Украине, так и на международном рынке труда.

Для доведения и поддержания объектов инфраструктуры украинских городов до уровня европейских, производители стройматериалов уже сегодня должны быть готовы к изготовлению заказов ЖКХ, сформированных на основе проектов, выполненных по Еврокодам.

РЕАЛІЗАЦІЯ КОМУНАЛЬНОЇ ФОРМИ ВЛАСНОСТІ ЯК ПЕРЕДУМОВА СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ РЕГІОНУ

С. І. ШТЕФАН, ст. викладач

*Харківський національний університет міського господарства
імені О. М. Бекетова, м. Харків*

Сталий економічний розвиток країни базується на органічному поєднанні загальнодержавного та регіонального розвитку. Існуючі реалії відкидають спрощене розуміння рівнів і механізмів регулювання складного економічного механізму, динамічного за своєю природою. У контексті вирішення задач соціально-економічного розвитку країни все більшого значення набуває місцеве самоврядування. Реальність його визначається, перш за все, матеріальними і